

Arrest

nr. 200 626 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een etnische Koerd afkomstig uit Urmia (Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U woonde met uw gezin in de stad Urmia, maar u verbleef negen maanden per jaar in het dorp Khalian (Iran) waar u het land van uw familie bewerkte. Vanaf dat u een jaar of zeven was, kwamen leden van de KDPI (Koerdische Democratische Partij) geregeld langs in de dorpen waarbij zij onder bedreiging voedsel, een slaaplek of een donatie eisten. Op een bepaald moment vestigde de Ettelaat (Ministerie van Inlichtingen) zich in de kleine dorpjes waardoor u maar één keer per jaar KDPI-leden zag. Twee of drie jaar geleden voor uw vertrek uit Iran kwam u een laatste keer met

KDPI-leden in aanraking wanneer zij een donatie kwamen eisen. Op 20 mehr 1394 (Iraanse kalender, komt overeen met 12 oktober 2015) rond twee uur 's nachts – u en uw buurman K. (...) hadden net water gegeven aan een stuk grond dat u bewerkte en K. (...) was net naar huis gekeerd – klopte er iemand op uw raam. Het was K. (...) die u vroeg of dat u even naar buiten kon komen omdat er enkele personen waren die u wensten te spreken. U ging naar buiten en zag dat er drie personen stonden die crèmekleurige Koerdische kledij aanhadden en gewapend waren. U gaf hen een hand en de derde persoon nam u mee naar een donkere plek waar een vierde persoon gewond op een deken lag. Ze zeiden tegen u dat u de gewonde persoon met uw wagen naar de stad diende te vervoeren voor verzorging en ze gaven u het adres waar u naartoe moest rijden. U protesteerde, maar ze zeiden dat ze van de “hezbi” (“de partij”) waren en ze begonnen u te bedreigen en zeiden dat u geen keuze had. U zag dat protesteren geen zin had en stemde toe waarop één van die mannen zich binnen in uw woning omkleedde en gewone burgerkledij aandeed. Ze legden de gewonde persoon in uw auto en u, de gewonde persoon en de omgeklede man vertrokken naar Urmia. Jullie reden naar het aan u opgegeven adres – een inentingscentrum geleid door G. (...) - en de omgeklede man belde G. (...) op zijn telefoon waarop de poort voor jullie openging. G. (...) stond jullie op te wachten en de gewonde persoon werd uit uw wagen gehaald en in een lokaal achter een gordijn geplaatst voor verzorging. U diende in uw wagen te wachten. Na twee uur wachten, ging u vragen wat u moest doen en of u nog lang diende te wachten. De omgeklede man zei tegen u dat u nog even geduld diende te hebben en u keerde terug naar uw wagen. U wachtte nog een hele tijd in de wagen tot het dag was, alvorens G. (...) en de omgeklede man u kwamen zeggen dat u mocht gaan. Voordat u vertrok zei de omgeklede man tegen u dat u hier met geen ziel over mocht spreken. U reed opnieuw naar Khalian en wanneer u net voorbij het dorp Av Dilan was, belde K. (...) u op uw gsm. Hij vertelde u dat er agenten naar uw woning in Khalian waren gekomen en dat zij de ramen en deuren hadden ingeslagen. K. (...) zei dat u voorlopig niet diende terug te keren. U keerde terug naar het dorp Av Dilan waar u uw wagen achterliet bij een familielid van u, P. (...), en trok u de bergen in vanwaar u uw oom langs moederskant K. (...) opbelde. U vertelde hem alles en uw oom zei dat hij tegen de avond iemand zou sturen die u zou komen ophalen. U verbleef tot 25 mehr 1394 (17 oktober 2015) bij uw oom. De dag van het incident, 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) werd uw wagen door de Iraanse ordediensten gevonden waarin uw eigendomsdocumenten van de wagen lagen. Op 21 mehr 1394 (13 oktober 2015) vielen de ordediensten uw woning in Urmia binnen en namen zij uw documenten en wat geld mee. De 23 of 24 mehr 1394 (15 of 16 oktober 2015) werd er opnieuw een huiszoeking uitgevoerd in uw woning in Urmia. Op 25 mehr 1394 (17 oktober 2015) reisde u naar de Turkse grens en een dag later stak u met de hulp van een smokkelaar de grens over. U reisde via Griekenland over land naar België. Op 20 november 2015 diende u een asielaanvraag in. Een week nadat u de gewonde man had vervoerd – u bevond zich toen al in Turkije - gingen de Iraanse autoriteiten eveneens langs bij uw broer I. (...) en werd hij meegenomen en achtenveertig uur vastgehouden en ondervraagd over waar u zich bevond. Uw broer werd van niets beschuldigd, maar diende wel voor een rechter te verschijnen zodat er een borg – de eigendomsakte van zijn woning - kon worden gesteld waardoor hij kon vrijkomen. Op 8.1.1395 (27 maart 2016) viel de Ettelaat bij uw gezin binnen. Uw echtgenote werd hardhandig weggeduwd waardoor ze rugklachten kreeg. Uw zoon werd meegenomen en achtenveertig uur vastgehouden en in de tweede maand van 1395 (april/mei 2016) werd uw zoon, die onderweg naar school was, opnieuw meegenomen en verhoord van 8 uur 's ochtends tot 16u. Uw echtgenote werd uiteindelijk aan haar rug geopereerd. In België post u af en toe politieke berichten op uw Facebook.

Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw cart-e-melli (nationale kaart); een kopie van uw bewijs dat u uw legerdienst heeft vervuld; een kopie van de shenasnameh van uw dochter; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van een document uit het pandenregister betreffende een onroerend goed; kopieën van ziekenhuisdocumenten van uw echtgenote in Iran in verband met rugproblemen; en een artikel in verband met de ingevoerde avondklok.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er, gelet de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal, geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde betrokkenheid bij het vervoeren van een gewonde Koerdische strijder en de daaraan verbonden problemen.

Zo verklaarde u wat betreft de drie personen die de nacht van 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) aan uw woning stonden, bij uw eerste gehoor dat wat u zich nog kon herinneren van die drie personen dat één ervan opvallend klein was (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat zij alle drie

heel lang waren (CGVS II, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid betreffende hun lengte, antwoordde u dat ze met zijn vieren waren en dat u gezegd had dat de gewonde – de vierde persoon die op een deken lag - extreem klein en mager was. Wanneer u dan gezegd werd dat tijdens uw eerste gehoor er duidelijk was gevraagd om de personen die stonden te omschrijven, repliceerde u dat u zich niet kon herinneren dat u zoiets gezegd had en herhaalde u dat ze alle drie langer dan u waren (CGVS II, p. 10-11). Gelet op de vaststelling dat u ook later in uw eerste gehoor gewag maakt van een korte kleine man onder de drie mannen die u aan uw deur bedreigden, overtuigen uw replieken niet (CGVS I, p. 19). Tijdens uw eerste gehoor stelde u dat die personen tot de KDPI behoorden en dat u dit afleidde uit de crèmekleurige legeroufits die ze droegen. U gaf aan dat zij zich niet hadden voorgesteld (CGVS I, p. 14, 16). Bij uw tweede gehoor verwees u opnieuw naar hun kledij, maar voegde u toe dat zij zich ook hadden voorgesteld als KDPI'ers wanneer u begon te protesteren (CGVS II, p. 10, 12-13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u gevraagd had wie ze waren en dat zij daarop hadden gezegd dat zij lid zijn van "hezbi", maar dat ze niet vernoemden van welke partij dat ze lid waren. U verklaarde ook dat u misschien één woord verkeerd had gezegd (CGVS II, p. 13). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u trouwens niet te weten dat de vier personen die u had geholpen van de KDPI waren (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Wat betreft de plek waar u de gewonde naartoe diende te voeren, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat wanneer jullie in de wagen zaten en net vertrokken waren, u vroeg aan diegene die meereed – de omgeklede man – waar u heen moest, hij antwoordde dat u moest beginnen rijden en dat hij u wel zou zeggen waar u heen moest. Dan pas gaf hij u het adres (CGVS I, p. 10). Terwijl u tijdens uw tweede gehoor vertelde dat wanneer u bij de gewonde aankwam, ze tegen u zeiden dat hij zo snel mogelijk naar de stad moest en ze u het adres gaven waar ze naartoe moesten. U verkreeg het adres alvorens te vertrekken, aldus uw laatste verklaringen (CGVS II, p. 11, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u nu toch hetzelfde zegt. Opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid, stelde u dan maar dat het al twee jaar geleden is en dat u zich tijdens uw eerste gehoor misschien vergist had, maar dat wat u tijdens uw tweede gehoor correct is (CGVS, p. 13). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen is niet afdoende voor deze duidelijke tegenstrijdigheid. Verder stelde u tijdens uw eerste gehoor dat wanneer u weigerde de gewonde persoon te vervoeren, één van hen u een klap gaf (CGVS I, p. 16, p.19). Bij uw tweede gehoor verklaarde u dat een van hen u wou doodschieten. Wanneer u dan expliciet werd gevraagd of één van hen fysiek geweld tegen u had gebruikt, ontkende u dit en stelde u enkel verbaal bedreigd te zijn geweest (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dit gezegd te hebben (CGVS II, p. 11-12). Het louter ontkennen of aanpassen van uw eerdere verklaringen doet echter geen afbraak aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheden. Uw verklaring af en toe black-outs te hebben weet, gelet op de vaststelling dat u deze bewering geenszins staft, niet te overtuigen (CGVS I, p. 16).

Voorts is het uiterst bevreemdend dat u op geen enkel moment met K. (...) - die er die nacht van het incident heel de tijd bij was, achterbleef bij de twee andere personen en u verwittigde dat er agenten in uw woning waren binnengevallen – over de gebeurtenissen heeft gepraat (CGVS I, p. 15). Gevraagd waarom u het er nooit met hem over had stelde u dat u dat u er van uitgaat dat K. (...) evenveel weet als u en dat als u hem zou vragen stellen, het net lijkt alsof u hem verdenkt (CGVS I, p. 16). U heeft evenwel nog contact met K. (...) in verband met de bouw van een woning in Iran waar u mee bezig bent (CGVS I, p. 13). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd of u in de tussentijd nog contact had gehad met K. (...) om meer informatie over de nacht van 20 mehr 1394 (12 oktober 2015) te bekomen, stelde hij dat hij u gebeld had om te informeren dat hij uw grond water aan het geven was, maar dat de telefoonverbinding dan wegviel. Zelf heeft u hem evenwel nooit gecontacteerd na het eerste gehoor. U verklaarde niet te weten wat u hem diende te zeggen en dat u zeker weet dat hij er niets mee te maken heeft (CGVS II, p. 19-20). Gelet op het feit dat K. (...) u meer informatie zou kunnen geven over reden waarom u Iran verliet en waarom u meent niet terug te kunnen naar uw land van herkomst, overtuigt deze verklaring allerminst. Dat u geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen van K. (...), getuigt daarentegen van een desinteresse en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij zich informeert over de zaken die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Over uw contacten met K. (...) legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Bij uw eerste gehoor d.d. 26 juni 2017 gaf u aan K. (...) een maand geleden voor het eerst hoorde sinds uw vertrek uit Iran (CGVS I, p. 13). Bij uw tweede gehoor stelde u evenwel na 5 à 6 maanden in België K.'s (...) gsm-nummer aan uw broer gevraagd te hebben, waarop u vervolgens K. (...) heeft gecontacteerd (CGVS II, p. 20).

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde betrokkenheid bij het vervoeren van een KDPI-lid. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de beweerde problemen in Iran ten gevolge van dit incident.

U stelde daarnaast op uw Facebookprofiel zaken te delen in verband met politiek, maar dat u zelf geen activiteiten verrichtte (CGVS II, p. 5). In dit kader dient er op gewezen te worden dat op uw openbaar

Facebookprofiel het afgelopen jaar slechts een bijzonder beperkt aantal posts staan die een politieke boodschap bevatten. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen omwille van uw vermeende banden met de KDPI in Iran en gezien de minimale omvang van uw activiteiten op de sociale media die u in België uitvoerde, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u, omwille van deze kleinschalige activiteiten, in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw familielieden noch de gezondheidssituatie van uw echtgenote staan hier immers niet ter discussie. Het document van het pandenregister toont aan dat er op 4.12.1388 (23 februari 2010) een overeenkomst werd gesloten voor de verwerving van een onroerend goed en dat dit afgesloten werd bij een notaris te Urmieh. De overige gegevens zijn echter dermate onleesbaar dat het document niet van die aard is dat zij bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Het artikel betreffende de avondklok die werd ingevoerd, wordt niet betwist, maar geeft enkel algemene informatie is en is bijgevolg niet van aard dat zij bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1319-1322 BW, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 1319-1322 BW stelt de Raad vast dat deze artikelen aangaande de bewijskracht van authentieke en onderhandse aktes enkel betrekking hebben op een verbintenisrechtelijke context en niet nuttig kunnen worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbinteniscontext tussen de Belgische autoriteiten en de asielzoeker.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan misverstanden tijdens het gehoor. Verzoekende partij meent dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal stelde dat de personen die de nacht van 20 *mehr* 1394 (12 oktober 2015) aan haar woning stonden leden waren van de KDPI. Verzoekende partij wijst er daarnaast op dat zij de KDPI bedoelt wanneer zij het woord *hezbi* gebruikt. Verder geeft verzoekende partij aan dat zij de informatie over waar zij naartoe moest rijden kreeg nadat zij de gewonde in haar wagen had geplaatst en voordat zij met de auto begon te rijden. Ten slotte stelt zij dat zij nooit werd geslagen en dat één van de mannen slechts liet uitschijnen dat hij haar zou slagen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het louter ontkennen of aanpassen van haar eerdere verklaringen, hetgeen allesbehalve volstaat om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te verklaren. Verzoekende partij toont op geen enkele manier *in concreto* aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan misverstanden tijdens haar gehoor.

2.2.5.1. Inzake de motivering dat het getuigt van een desinteresse dat verzoekende partij geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen van K., bemerkt verzoekende partij dat zij slechts twee keer contact heeft gehad met K.. Zij wijst in dit verband op haar moeilijke socio-economische situatie waardoor zij weinig middelen heeft om contact op te nemen met Iran. Met haar beperkte middelen belt zij dan ook bij voorkeur haar familie op. Daarnaast voert verzoekende partij nog aan dat zij K. niet in gevaar wil brengen en meent zij bovendien dat K. haar hoe dan ook niet kan helpen.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg dat zij zich niet verder geïnformeerd zou hebben bij K. omdat zij hiertoe de middelen niet had en hem bovendien niet in gevaar wilde brengen duidelijk een *post-factum* verklaring betreft daar zij hiervan geen enkel gewag maakte toen zij tijdens haar tweede gehoor gevraagd werd naar de reden waarom zij zich bij hem niet verder heeft geïnformeerd. Immers stelde zij slechts dat zij niet wist wat zij hem diende te zeggen en dat zij zeker weet dat hij er niets mee te maken heeft (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 26/09/2017, p. 19-20). Wat betreft de bewering dat zij onvoldoende middelen zou hebben, wijst de Raad er overigens op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij op regelmatige basis contact heeft met haar familie in Iran (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2017, p. 5; administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 26/09/2017, p. 4) waardoor niet ingezien kan worden waarom zij niet ook eens contact kan opnemen met K. om zich meer te informeren. De uitleg dat zij K. niet opbelt omdat zij hem niet in gevaar wil brengen komt evenmin overtuigend over nu uit haar verklaringen blijkt dat zij hem dan weer wel belde om navraag te doen in verband met haar verbouwing en te vragen of hij haar kersen en appels wou water geven (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 26/06/2017, p. 13). De vaststelling dat verzoekende partij niet getracht heeft zich te informeren over hetgeen er nog gebeurde na de gebeurtenissen in de nacht van 20 *mehr* 1394 (12 oktober 2015), terwijl deze informatie haar zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar situatie, getuigt van een desinteresse en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder wijst de Raad erop dat door verwerende partij tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij ook wat betreft haar contacten met K. tegenstrijdige verklaringen aflegt. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor van 26 juni 2017

aangaf K. een maand geleden voor het eerst te hebben gehoord sinds haar vertrek uit Iran, terwijl zij bij haar tweede gehoor stelde na 5 à 6 maanden in België K.'s gsm-nummer aan haar broer gevraagd te hebben, waarop zij vervolgens K. heeft gecontacteerd. Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om deze tegenstrijdigheid *in concreto* in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing over de politieke berichten op haar Facebookpagina, meent verzoekende partij dat de stelling van verwerende partij dat personen met weinig politieke zichtbaarheid geen risico op vervolging lopen in geval van terugkeer in tegenspraak is met de inhoud van de COI Focus waarnaar verwezen wordt. Immers wordt in deze informatie gesteld dat de reactie op terugkeer van activisten uit Iran zeer willekeurig is en dat er geen profiel uit op te maken valt. Nergens wordt in de COI Focus gesteld dat personen met beperkte onlineactiviteiten waarschijnlijk niet in de kijker van de autoriteiten zullen lopen. Verwerende partij kan dan ook geenszins op basis van deze informatie concluderen dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoekende partij, omwille van haar kleinschalige activiteiten, in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat zij hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij wijst ten slotte nog op haar Koerdische afkomst en meent dat zij hierdoor een verhoogd risico heeft om grondig gecontroleerd te worden.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij een selectieve lezing doet van de "COI Focus" betreffende "Iran. Terugkeer" van 14 april 2017, waarop verwerende partij zich in dit verband baseert. In voormelde COI Focus wordt weliswaar gesteld dat wanneer iemand niet echt zichtbaar is men niet met zekerheid kan besluiten dat de persoon geen enkele moeilijkheid bij terugkeer zal ondervinden doch wordt anderzijds tevens gesteld dat zeker in het geval van online activiteiten in principe het de mate van zichtbaarheid van iemand zijn activiteiten is die maakt of de autoriteiten hier al dan niet tegen zullen optreden. Uit deze informatie blijkt bovendien dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. De Raad is dan ook van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht besluit dat gezien het feit dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten haar vervolgen omwille van haar vermeende banden met de KDPI in Iran en gezien de minimale omvang van haar activiteiten op de sociale media die zij in België uitvoerde, bezwaarlijk gesteld kan worden dat zij, omwille van deze kleinschalige activiteiten, in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat zij hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Dat zij aan dergelijk risico zou worden blootgesteld louter omwille van haar Koerdische afkomst, toont zij evenmin *in concreto* aan.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het conflict in Iraans Koerdistan tussen enerzijds Koerdische separatistische organisaties en anderzijds de Iraanse autoriteiten en voegt desbetreffend een Wikipedia-artikel als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande informatie geenszins aantoont dat er in Iraans Koerdistan/Iran effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Uit de door haar bijgebrachte informatie blijkt dat de acties van de Koerdische rebellen, enerzijds, en van de Iraanse autoriteiten, anderzijds, doelgericht van aard zijn en dat, hoewel het niet uit te sluiten is dat ook burgers slachtoffer worden, uit de informatie afgeleid kan worden dat het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt is. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 26 juni 2017 en 26 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT